

Ο ιερέας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

του Μητροπολίτου Προικοννήσου Ιωσήφ

Ο Ιερέας δεν είναι ένα συνηθισμένο πρόσωπο. Παρά τις αμαρτίες, οι οποίες αναπόφευκτα ως άνθρωπο τον βαρύνουν, παρά τις ατέλειες και τις βρότειες (ανθρώπινες) αδυναμίες του, εξαιτίας της αγίας ιεροσύνης που φέρει, βρίσκεται ανάμεσα στο Θεό και στους ανθρώπους. Μεταξύ ουρανού και γης! Γιατί η ιεροσύνη «τελείται μεν επί της γης, τάξιν δε επουρανίων έχει ταγμάτων...».

Τελείται μεν πάνω στη γη, αλλά ανήκει στα έργα των ουρανίων δυνάμεων. Και τούτο είναι πολύ φυσικό, εφόσον δεν την ίδρυσε ούτε άνθρωπος, ούτε άγγελος, ούτε αρχάγγελος, ούτε καμιά άλλη κτιστή δύναμη, αλλά την ίδρυσε το ίδιο το Πανάγιο Πνεύμα, το οποίο και έκαμε ανθρώπους που ακόμα ζουν με το σώμα τους, ικανούς να διεξάγουν υπηρεσία Αγγέλων, όπως μας πληροφορεί ο απλανής διδάσκαλος της Εκκλησίας, ο Χρυσορρήμων Ιωάννης.

Ο ιερέας επιτελεί έργο Αγγέλων. Ή μάλλον και υψηλότερο των Αγγέλων, διότι οι Άγγελοι δεν έχουν εξουσία να τελούν τη Θεία Λειτουργία, ενώ εκείνος μετέχει στην ιεροσύνη του Χριστού και θυσιάζει τον Αμνό του Θεού! Οι Άγγελοι δεν έχουν εξουσία να συγχωρούν αμαρτίες, ενώ εκείνος έχει εξουσία όχι μόνο να συγχωρεί, αλλά και να μη συγχωρεί («δεσμείν και λύειν»), και η απόφασή του δεσμεύει την κρίση του Θεού !

Είναι οικονόμος των Μυστηρίων του Θεού! Προσφέρει στον Κύριο την προσευχή της Εκκλησίας- την ευχαριστία, τη δοξολογία και τα αιτήματά μας, και φέρνει στο λαό τη χάρη, την ειρήνη, τη συγχώρηση, την καταλλαγή, την ίαση, τη δωρεά, «πάσαν δόσιν αγαθήν και παν δώρημα τέλειον, άνωθεν καταβαίνον εκ του Πατρός των φώτων». Προσφέρει τον κόσμο στο Θεό και κατεβάζει το Θεό στον κόσμο! Ουρανώνει τη γη και θεώνει τον άνθρωπο!

Βασιλείς και άρχοντες και οι σπουδαίοι της γης, όλοι από τη μια μεριά, δεν μπορούν να ισοσταθμίσουν ένα ιερέα από την άλλη! Γιατί εκείνος, μόνος του, απλός και άσημος συχνά κατά κόσμο, μπορεί όχι μόνο τον κόσμο και τους επί γης να οικονομήσει κατά Θεόν, αλλά και τους προ πολλού απελθόντες! Όταν λειτουργεί ο πάπας, ο τελευταίος και αμαρτωλός -αν θέλετε- φωτίζεται και η ίδια η κόλαση, και βρίσκουν κάποια αναψυχή και παρηγοριά κι αυτοί οι απολεσθέντες! Γι' αυτό και ο Πατέρας του Γένους μας Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός λέει: «Αν συναντήσω στο δρόμο ένα παπά και τον Βασιλέα, τον παπά θα τιμήσω περισσότερο κι αυτόν θα χαιρετήσω πρώτα. Αν συναντήσω έναν Άγγελο και έναν Ιερέα, πρώτα τον ιερέα θα χαιρετήσω και θα προσκυνήσω και μετά τον Άγγελο »!

Εμείς οι Έλληνες, πέρα από τους θρησκευτικούς λόγους, έχουμε κι άλλους λόγους να σεμνυνόμαστε για τους ιερείς μας. Ο ιερός κλήρος της Ρωμηοσύνης, ο ταπεινός Έλληνας πάπας, δεν βαστάζει μόνο του Ιησού Χριστού τα στίγματα, μα και του μαρτυρικού μας Γένους! Η καρδιά του έπαλλε και πάλλει πάντα στον ρυθμό της καρδιάς του ποιμνίου του! Πάντοτε μοιράστηκε με τα πρόβατά του τις τύχες τους! Πατέρας κι αδελφός και δάσκαλος μαζί! Συναγωνιστής και μάρτυρας και θύμα! Ο Ελληνικός Κλήρος δεν υπήρξε ποτέ τάξη ευγενών, ούτε ταυτίστηκε με τους ισχυρούς της γης. Ρακενδύτης(με παλιά ρούχα) συχνά και αποχειροβίωτος(που ζει από χειρονακτική εργασία), πολύτεκνος και ταπεινός, αμέτρητες φορές έβαψε το ράσο του με το ιερό του αίμα στους εθνικούς αγώνες! Φιλότιμα κράτησε αναμμένο το καντήλι της πίστης, καλλιέργησε τις ελληνορθόδοξες αξίες, διατήρησε τη γλώσσα την ελληνική, δίδαξε έργω και λόγω την τεθλιμμένη οδό του Κυρίου...

Όλα τα παραπάνω είναι αρκετά για να υπογραμμίσουν ποιά πρέπει να είναι η στάση του καθενός όταν διαβαίνει ένα ράσο. Όταν φαίνεται στο δρόμο ένας που έχει το

βαρύ προνόμιο να είναι επωμισμένος την ευθύνη της σωτηρίας μας και της μεταμορφώσεως του κόσμου μας σε «καινή κτίση». Ένας που έχει το προνόμιο να φέρει το πένθος των αμαρτιών μας μαζί με το πένθος του Γένους μας και τους στεναγμούς της Ρωμηοσύνης! Όμως το ράσο συχνά γίνεται αντικείμενο χλεύης εκ μέρους της πονηρής και αγνώμονος γενεάς μας. Με άλλοθι (εκ των υστέρων!) κάποιες τραγικές περιπτώσεις πεπτωκότων ιερωμένων, χυδαία λόγια, ανόητες προλήψεις, ακόμη και αισχρές χειρονομίες όχι σπάνια, σημειώνονται στη θέα και μόνο του κληρικού! Οδυνηρό σύμπτωμα, που ασφαλώς προδίδει υποβόσκουσα βαρύτερη πνευματική νόσο του νεώτερου Ελληνισμού! Κι όταν η μνήμη λειτουργεί, θυμούνται οι παλιότεροι, όχι χωρίς πικρία, ότι κ' οι αλλόθρησκοι κατακτητές του τόπου μας τιμούσαν τους ιερείς μας και τους Αρχιερείς και δεν αποτελούσε παράξενο φαινόμενο νάβλεπες Τούρκο να φιλάει το χέρι ενός παπά και να ζητάει την ευχή του!...

Ο λόγος του Θεού είναι κατηγορηματικός: «Μ' όλη σου την ψυχή να ευλαβείσαι τον Κύριο και να τιμάς τους Ιερείς Του. Μ' όλη σου τη δύναμη ν' αγαπήσεις Αυτόν ! που σ' έπλασε και να μην εγκαταλείψεις τους λειτουργούς Του. Να φοβάσαι τον Κύριο και να δοξάζεις τον ιερέα Του...». Και αλλού: «Στους προφήτες μου μην κάνετε κακό!» (Α' Παραλειπ. 16: 22)

Τους λειτουργούς μου, τους κήρυκες του λόγου μου, τους απεσταλμένους μου, μην τους κακομεταχειρίζεσθε!

Ένα οδυνηρό συμβάν αναφέρεται στη Παλαιά Διαθήκη, στο βιβλίο Δ' Βασιλειών, κεφ. Β'. Ο Προφήτης Ελισαίος, ένας κατ' εξοχήν πονετικός και φιλόανθρωπος άνθρωπος του Θεού, ανέβαινε προς τη Βαιθήλ. Καθώς ανέβαινε, ένα σμάρι αλητόπαιδα άρχισαν να τον γιουχαΐζουν και να τον ειρωνεύονται: «ανάβαινε, φαλακρέ, ανάβαινε!» (ήταν φαλακρός). Βρέθηκε σε στιγμή ανθρώπινης αδυναμίας ο δούλος του Θεού. Πικράθηκε, γύρισε πίσω και τα κοίταξε και «τα καταράστηκε στο όνομα του Κυρίου». Την πικρία του Προφήτη εκδικήθηκαν την ίδια στιγμή δύο αρκούδες που βγήκαν από το διπλανό δάσος και «όρμησαν πάνω τους και κατασπάραξαν σαράντα δύο παιδιά!» Κατασπάραξαν σαράντα δύο παιδιά! Ασύλληπτα φοβερό πράγμα η πικρία και η δίκαιη αγανάκτηση των λειτουργών του Θεού! Ρίχνει τον αίτιο της στη δικαιοσύνη του Θεού και εφαρμόζεται το «είναι φοβερό να πέσει κανείς στα χέρια του αληθινού Θεού!» (Εβρ. 10: 31).

Ας μην σκεφθεί κανείς: Ο Ελισαίος ήταν Προφήτης· ο παπάς δεν είναι κάτι ανάλογο! Μεγαλύτερος του Προφήτη είναι ο ιερέας! Ο Προφήτης δεν είχε εξουσία ούτε θεία Λειτουργία να τελεί, ούτε αμαρτίες να συγχωρεί, ούτε νεκρούς να λύει από τα δεσμά άθεσμων πράξεων! Την εξουσία, όμως, αυτή την έχει ο ιερέας!... Τα συμπεράσματα είναι άπλα και εύκολα...

Το χειρότερο στις περιπτώσεις ασεβούς συμπεριφοράς έναντι των Κληρικών είναι ότι οι εκδηλώσεις της ασέβειας δεν απευθύνονται προς το πρόσωπο του ιερωμένου (συχνά ούτε καν τον γνωρίζουν οι τολμητίες), αλλά προς το ράσο! Προς την Ιεροσύνη! Επομένως δεν είναι καθόλου υπερβολικό να πει κανείς ότι αυτό είναι μια απ' τις χειρότερες περιπτώσεις βλασφημίας. Ένα είδος βλασφημίας κατά του Αγίου Πνεύματος, το οποίο χορηγεί το χάρισμα της Ιεροσύνης! Και είναι σαφής και απερίφραστος ο λόγος τού Θεανθρώπου: «Όποιος μιλήσει προσβλητικά κατά του Αγίου Πνεύματος, αυτόν ο Θεός δεν θα τον συγχωρήσει ούτε στον τωρινό ούτε στον μελλοντικό κόσμο»! (Ματθ. 12: 32).

«Οσμή ζωής», εκδ. Άθως

Πηγή: askitikon.eu